

Αιτιολογική Έκθεση

στο Σχέδιο Νόμου «Εθνικό Σύστημα Πολιτικής Προστασίας»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

ΓΕΝΙΚΟ ΜΕΡΟΣ – ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ

Α. Το υφιστάμενο σύστημα πολιτικής προστασίας θεσμοθετήθηκε με το ν. 2344/1995 (Α' 212) περί «Οργάνωσης Πολιτικής Προστασίας και άλλες διατάξεις». Τροποποιήθηκε με το ν. 3013/2002 (Α' 102) περί «Αναβάθμισης της Πολιτικής Προστασίας και άλλες διατάξεις» και συμπληρώθηκε από το π.δ. 151/2004 (Α' 107). Με το Γενικό Σχέδιο Πολιτικής Προστασίας «Ξενοκράτης» δε επιδιώχθηκε η διαμόρφωση ενός συστήματος αντιμετώπισης καταστροφικών φαινομένων και προστασίας της ζωής, της υγείας, της περιουσίας, και του φυσικού περιβάλλοντος. Η τελική θεσμική διαμόρφωση του συστήματος επήλθε με το ν. 4249/2014 (Α' 73) περί «Αναδιοργάνωσης της Ελληνικής αστυνομίας, του Πυροσβεστικού Σώματος και της Γενικής Γραμματείας Πολιτικής Προστασίας, αναβάθμιση Υπηρεσιών του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και Προστασίας του Πολίτη και ρύθμιση λοιπών θεμάτων αρμοδιότητας Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και Προστασίας του Πολίτη και άλλες διατάξεις», ο οποίος μεταξύ άλλων στόχευε και στην αναδιοργάνωση της πολιτικής προστασίας.

Ωστόσο, το ανωτέρω πλαίσιο αυτό, όπως μοιραία αποδείχθηκε από τις καταστροφικές πυρκαγιές που έπληξαν τη Χώρα τόσο το έτος 2007 όσο και από την πλέον πρόσφατη της 23^{ης} Ιουλίου 2018 στην Ανατολική Αττική, χρίζει ριζικής αναθεώρησης, αναβάθμισης και ενίσχυσης τόσο σε λειτουργικό, οργανωτικό, επιχειρησιακό αλλά και σε εφαρμοστικό επίπεδο.

Ήδη με την από 09.08.2018 εξαγγελία του Πρωθυπουργού, Αλέξη Τσίπρα, ανακοινώθηκε η δρομολόγηση της ριζικής αναδιάρθρωσης του συστήματος Πολιτικής Προστασίας της χώρας στα πρότυπα των πλέον προηγμένων κρατών στον τομέα αυτό. Το νέο σύστημα, το οποίο δια του παρόντος νομοθετείται, προβλέπεται να είναι ενιαίο, με λειτουργική, επιχειρησιακή και επιστημονική αναβάθμιση που να εξασφαλίζει την ικανότητα αποτελεσματικής ανταπόκρισης σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, που προκαλούνται από φυσικές ή ανθρωπογενείς καταστροφές, καθώς και στις προκλήσεις της κλιματικής αλλαγής, η οποία χαρακτηρίζεται από ακραία καιρικά φαινόμενα, κλιμακούμενης έντασης και μεγαλύτερης συχνότητας.

Πυρήνα της πρωτοβουλίας που ανακοίνωσε ο Πρωθυπουργός, συνιστά η θεσμοθέτηση Εθνικής Αρχής Πολιτικής Προστασίας (Εθνική Αρχή), η οποία θεσπίζεται ως αυτοτελής δημόσια Υπηρεσία, υπαγόμενη στον Υπουργό Προστασίας του Πολίτη. Η Εθνική Αρχή, αναλαμβάνει επιτελικό ρόλο στο αναβαθμισμένο Εθνικό Σύστημα Πολιτικής Προστασίας (Εθνικό Σύστημα), που περιλαμβάνει την οργάνωση, ετοιμότητα, κινητοποίηση και συντονισμό των δράσεων του Εθνικού Συστήματος, σε όλες τις φάσεις του κύκλου διαχείρισης εκτάκτων αναγκών, από την πρόληψη έως και την αποκατάσταση. Το μοντέλο διαχείρισης εκτάκτων αναγκών προβλέπεται να είναι ενιαίο, ανεξάρτητα από το είδος, την

έκταση, την πολυπλοκότητα, την αιτία και την περιοχή εκδήλωσης των σχετικών συμβάντων, με εφαρμογή σε όλα τα επίπεδα διοίκησης, το κεντρικό, περιφερειακό και τοπικό και όλους τους εμπλεκόμενους φορείς.

Της Εθνικής Αρχής, προΐσταται Διοικητής εγνωσμένου κύρους, με επιχειρησιακή εμπειρία, ικανότητα και επιστημονική επάρκεια στον τομέα της Πολιτικής Προστασίας. Θα επιλέγεται για ορισμένη θητεία από ανεξάρτητη επιτροπή εμπειρογνομώνων, με κριτήρια διαφάνειας και αξιοκρατίας και θα υποστηρίζεται στο έργο του από μόνιμο και διαρκές Επιστημονικό Συμβούλιο, απαρτιζόμενο από εκπροσώπους ακαδημαϊκών ιδρυμάτων, ερευνητικών κέντρων και φορέων που εξειδικεύονται στον τομέα διαχείρισης εκτάκτων αναγκών.

Πιο συγκεκριμένα οι ελλείψεις του συστήματος Πολιτικής Προστασίας που αντιμετωπίζονται με το παρόν σχέδιο νόμου είναι ιδίως οι κάτωθι:

Υποστηρίζεται καθορισμένο μοντέλο διαχείρισης εκτάκτων αναγκών, που διέπεται από συγκεκριμένες αρχές. Αποδίδονται συγκεκριμένες αρμοδιότητες στη Εθνική Αρχή Πολιτικής Προστασίας καθώς και σε φορείς, που εκτείνονται από το επίπεδο της κεντρικής διοίκησης έως και το επίπεδο του δήμου, οι οποίες μέχρι σήμερα, στο βαθμό που προβλέπονταν, πάντως δεν συγκροτούσαν οργανωμένο πλαίσιο που να απορρέει από συγκεκριμένο πρότυπο διαχείρισης εκτάκτων αναγκών.

Πλέον, υπάρχουν ρητές προβλέψεις για την οργάνωση του εθνικού δυναμικού, με θεσμοθέτηση για πρώτη φορά απτών μέσων συντονισμού και συγκεκριμένα των «Πρωτοκόλλων Συντονισμού», τα οποία θα αποτελέσουν καίρια εργαλεία για την παροχή των επίσης για πρώτη φορά θεσμοθετούμενων «Λειτουργιών Έκτακτης Ανάγκης», οι οποίες θα διέπουν πια ολόκληρο το σύστημα Πολιτικής Προστασίας.

Επιπλέον, εξειδικεύονται τα όργανα συντονισμού καθώς και οι Συντονιστές Έκτακτης Ανάγκης, οι οποίοι θα υποστηρίζουν τον συντονιστικό-επιχειρησιακό ρόλο της πολιτικής προστασίας με λειτουργίες εκτίμησης κατάστασης, σχεδιασμού, ανάθεσης δράσεων και παρακολούθησης της υλοποίησής τους.

Επιπλέον, προβλέπεται ο διαλειτουργικός σχεδιασμός πολιτικής προστασίας των διαφόρων επιπέδων διοίκησης, η κατάλληλη ροή πληροφοριών για την υποστήριξη της διαδικασίας λήψης αποφάσεων, καθώς και για την καταγραφή και παρακολούθηση των διαθέσιμων πόρων και μέσων πολιτικής προστασίας.

Σε ό,τι αφορά τον εθελοντισμό, αναγνωρίζεται ότι συμβάλλει στο σύστημα πολιτικής προστασίας ενώ προσδιορίζεται περαιτέρω ο τρόπος εμπλοκής του.

Επίσης, με τη θέσπιση κατάλληλων εργαλείων συντονισμού που αναφέρθηκε προηγουμένως, αποσαφηνίζεται ο ρόλος και οι αρμοδιότητες του μέχρι πρότινος Κέντρου Επιχειρήσεων Πολιτικής Προστασίας (Κ.Ε.Π.Π.), πλέον «Εθνικού Συντονιστικού Κέντρου Πολιτικής Προστασίας» (Ε.Σ.ΚΕ.Π.Π.), το οποίο συνιστά νευραλγικής σημασίας όργανο συντονισμού των δράσεων πολιτικής προστασίας επιπέδου Κεντρικής Διοίκησης.

Ας σημειωθεί ότι με το ν. 4249/2014 το Κ.Ε.Π.Π. είχε αποσπαστεί από την Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας και είχε ενταχθεί επιχειρησιακά στο Πυροσβεστικό Σώμα, γεγονός που δημιούργησε σύγχυση τόσο ως προς τον επιτελικό ρόλο της Γενικής Γραμματείας, όσο και ως προς τον ρόλο και την αποστολή του Πυροσβεστικού Σώματος, που υπάγεται σε αυτή. Από επιχειρησιακή άποψη, το μέχρι πρότινος Κ.Ε.Π.Π. παρέμενε μια ασθενική δομή περιορισμένης αρμοδιότητας, εστιασμένη στη διεκπεραίωση αιτημάτων υποστήριξης και δεν περιλάμβανε λειτουργίες, όπως αυτές της εκτίμησης κατάστασης, επιχειρήσεων, επιχειρησιακού σχεδιασμού και διαχείρισης πόρων - μέσω πολιτικής προστασίας, που προϋποθέτει ένας πλήρης συντονιστικός-επιχειρησιακός κύκλος.

Επιπροσθέτως, διαπιστωνόταν σύγχυση αρμοδιοτήτων σε όλες τις φάσεις του κύκλου διαχείρισης εκτάκτων αναγκών, γεγονός που δημιουργούσε σημαντικές δυσλειτουργίες, ιδιαίτερα στην κρίσιμη φάση της αντιμετώπισης.

Ειδικότερα, αποδίδονταν ετερόκλητες μεταξύ τους αρμοδιότητες σε ποικίλους φορείς για όλες τις δράσεις πολιτικής προστασίας, από την πρόληψη έως και την αποκατάσταση, χωρίς να γίνεται διάκριση κύριων και υποστηρικτικών, ανάλογα με το είδος του κινδύνου.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι Δήμαρχοι, για τους οποίους ο ν. 3013/2002 ορίζει ότι *«Συντονίζουν και επιβλέπουν το έργο της πολιτικής προστασίας για την πρόληψη, ετοιμότητα, αντιμετώπιση και αποκατάσταση των καταστροφών, εφόσον συμβαίνουν εντός των διοικητικών ορίων των αντίστοιχων Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.)»*. Η πρόβλεψη αυτή δημιουργεί σοβαρή σύγχυση, λόγω χάρη, στον πλέον διαδεδομένο κίνδυνο, ήτοι αυτόν της πυρκαγιάς, την ευθύνη αντιμετώπισης της οποίας έχει το Πυροσβεστικό Σώμα ενώ οι Δήμοι διαδραματίζουν κατά βάση υποστηρικτικό ρόλο.

Τη σύγχυση επέτεινε και το γεγονός ότι δεν προβλεπόταν εθνικός κατάλογος κινδύνων και απειλών, που να ορίζει τους υπεύθυνους φορείς διαχείρισης για κάθε κίνδυνο με σαφή διάκριση των φορέων που έχουν κύριο και υποστηρικτικό ρόλο.

Ανάλογο πρόβλημα εντοπιζόταν και αναφορικά με τις αρμοδιότητες της Γενικής Γραμματείας για την οποία οριζόταν ότι: *«Συντονίζει όλες τις δράσεις πρόληψης, ετοιμότητας, αντιμετώπισης και αποκατάστασης των καταστροφών»*. Οι φάσεις της πρόληψης και της αποκατάστασης για παράδειγμα, περιλαμβάνουν και έργα δομικού χαρακτήρα, όπως είναι τα αντιπλημμυρικά και εγγειοβελτιωτικά έργα, ως έργα πρόληψης, για την αντιμετώπιση του πλημμυρικού κινδύνου και έργα αποκατάστασης συγκοινωνιακών και άλλων υποδομών στη φάση της αποκατάστασης, για τα οποία είναι προφανές ότι η Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας δεν έχει αρμοδιότητα.

Η πλημμυλής διάκριση αρμοδιοτήτων, οι επικαλύψεις και η αδυναμία αποσαφήνισης του ρόλου που επιτελούν όλα τα επίπεδα διοίκησης, αποτέλεσε μείζον πρόβλημα του υφιστάμενου συστήματος, καθώς στον κρίσιμο χρόνο αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης οδηγούσε σε σύγχυση ακόμα και σε αδράνεια.

Ως προς το καίριο ζήτημα του εθελοντισμού, επιλύονται οι χρόνιες αγκυλώσεις στη δυνατότητα πραγματικής αξιοποίησης των εθελοντών πολιτικής προστασίας στο σύνολο των δράσεων διαχείρισης εκτάκτων αναγκών. Ειδικότερα, θεσπίζεται πλαίσιο παροχής πιστοποιημένης εκπαίδευσης που επιτρέπει την επιχειρησιακή και ουσιαστική συμβολή των εθελοντών στις ανωτέρω δράσεις, καθώς και πρόβλεψη για τη συμπερίληψη στο δυναμικό των εθελοντικών οργανώσεων και μη κυβερνητικών οργανώσεων ή/και άλλων τύπων νομικών προσώπων, πέραν όσων είναι σωματειακού χαρακτήρα ή αποτελούν δημοτικές ομάδες. Επίσης, προβλέπεται δυνατότητα οικονομικής ενίσχυσης εθελοντικών οργανώσεων, με βάση συγκεκριμένα κριτήρια, επιλύοντας την μέχρι σήμερα πρακτική αδυναμία συνδρομής τους σε δράσεις πολιτικής προστασίας, λόγω ελλείψεων σε μέσα και πόρους.

Επίσης, για πρώτη φορά διαμορφώνεται σε ενιαίο επίπεδο οργανωμένη λειτουργία ανάλυσης κινδύνου και εκτίμησης της επικινδυνότητας σε κεντρικό, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, ώστε να αποτελεί τη βάση για το σχεδιασμό πολιτικής προστασίας.

Μέχρι πρότινος, η διοικητική πρακτική που εφαρμοζόταν ήταν απλά και μόνο η κατάρτιση Γενικών Σχεδίων Αντιμετώπισης Κινδύνου και των Συνεπειών τους, τα οποία αναπόφευκτα αδυνατούσαν να καλύψουν ειδικότερες ανάγκες από πλευράς σχεδιασμού, όπως για παράδειγμα τις περιοχές που εμφανίζουν ιδιαίτερο κίνδυνο λόγω αυξημένης τρωτότητας (ζώνες μίξης δασών – οικισμού σε περίπτωση πυρκαγιάς) ή περιοχές που αντιμετωπίζουν περισσότερους του ενός κινδύνους (πυρκαγιάς, σεισμικό, πλημμυρικό κλπ.).

Επίσης, πλέον προβλέπεται οργανωμένο πλαίσιο για την διασύνδεση του συστήματος πολιτικής προστασίας με την επιστημονική - ερευνητική κοινότητα, με σκοπό την ενσωμάτωση της επιστημονικής γνώσης και προϊόντων εφαρμοσμένης έρευνας και καινοτομίας στις δραστηριότητές της. Συγκεκριμένα, προσδιορίζεται ειδικό πλαίσιο συνεργασίας με την επιστημονική-ερευνητική κοινότητα που θέτει τα κριτήρια (επιστημονικά, διαθεσιμότητας κ.α.) καθώς και τις θεσμικές προϋποθέσεις για την παροχή τους.

Πέραν των ανωτέρω και όπως καταδεικνύει η διεθνής πρακτική, υφίσταται ευρύ πεδίο για την ανάπτυξη συνεργασιών με την επιστημονική και ερευνητική κοινότητα που εκτείνεται από το επίπεδο της πολιτικής έως και το επίπεδο της επιχειρησιακής δράσης και το οποίο δυστυχώς δεν είχε μέχρι σήμερα αξιοποιηθεί.

Συνοψίζοντας, ο Ετήσιος Εθνικός Σχεδιασμός Πολιτικής Προστασίας, για τον προγραμματισμό και την χρηματοδότηση προγραμμάτων και δράσεων πολιτικής προστασίας, που προέβλεπε ο ν. 3013/2002, καθώς και η κατανομή πιστώσεων από την Κεντρική Διοίκηση για δράσεις πολιτικής προστασίας των ΟΤΑ α' και β' βαθμού και οι όμοιες προβλέψεις του ν. 4249/2014 αποδείχθηκε πλημμελής κατά την εφαρμογή του, με αποτέλεσμα να υπάρχουν σημαντικές ελλείψεις σε εξοπλισμό και μέσα πολιτικής προστασίας.

Στο πλαίσιο της Πρωθυπουργικής εξαγγελίας και για την κατάρτιση του παρόντος σχεδίου νόμου αναλύθηκαν σε βάθος μοντέλα χωρών με προηγμένο τομέα πολιτικής προστασίας, όπως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, της Ιταλίας, της Ρουμανίας, πολιτειών της Αυστραλίας [Κουίνσλαντ («Queensland») και Βικτόρια («Victoria»)] κ.α.. Η ανάλυση αυτή έγινε σε επίπεδο θεσμικών προβλέψεων, μοντέλου λειτουργίας, οργανωτικό, σχεδιασμού, επιχειρησιακών οργάνων και διαδικαστικό. Οι χώρες αυτές επιλέχθηκαν εν όψει της ριζικής αναμόρφωσης που επιχειρήσαν πρόσφατα στα συστήματα πολιτικής προστασίας τους έπειτα από μεγάλες καταστροφές τις οποίες κλήθηκαν να διαχειριστούν.

Για τον εμπλουτισμό του συστήματος πολιτικής προστασίας, που θα συγκροτηθεί, είναι σε εξέλιξη σχετικό πρόγραμμα χρηματοδοτούμενο από το πρόγραμμα τεχνικής βοήθειας των διαρθρωτικών ταμείων της Ε.Ε., για τη μεταφορά τεχνογνωσίας από χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρίως από τη Γαλλία σε επιμέρους τομείς.

Τέλος, αναλύθηκαν σε βάθος οι κατευθυντήριες οδηγίες του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Πολιτικής Προστασίας καθώς επίσης και οι προτάσεις και τα πορίσματα της επιστημονικής κοινότητας, συμπεριλαμβανομένου του Κοινού Κέντρου Ερευνών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής («Joint Research Center») σε θέματα διαχείρισης κρίσεων και καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, συνεπεία καταστροφών.

ΕΙΔΙΚΟ ΜΕΡΟΣ – ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Α. ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄ : ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ –ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Στο κεφάλαιο αυτό ορίζεται το Εθνικό Σύστημα Πολιτικής Προστασίας (Εθνικό Σύστημα), αναλύεται ο σκοπός του, παρατίθενται οι έννοιες και οι ορισμοί οι σχετικοί με τη διαχείριση εκτάκτων αναγκών, καθορίζονται οι αρχές του νέου συστήματος και εξειδικεύεται η αποστολή του. Ειδικότερα:

Ορίζεται ότι σκοπός του Εθνικού Συστήματος, είναι η προστασία της ζωής, υγείας και περιουσίας των πολιτών, των υποδομών και υπηρεσιών ζωτικής σημασίας, υλικών και πολιτιστικών αγαθών και του περιβάλλοντος καθώς και στη μείωση του κινδύνου καταστροφών, που προκαλούν καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, ανεξάρτητα από την αιτία. καθώς και η ελαχιστοποίηση των συνεπειών από καταστροφές, που προκαλούν καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, ανεξάρτητα από την αιτία.

Το Εθνικό Σύστημα καλύπτει ολόκληρο τον κύκλο διαχείρισης καταστροφών, μέσα από ένα σύνολο δράσεων που εξειδικεύονται στην αποστολή του και συμβάλλει στην επίτευξη των σκοπών του θεσμικού πλαισίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την πολιτική προστασία.

Ως προτεραιότητες του Εθνικού Συστήματος ορίζονται η προστασία της ζωής, της περιουσίας των πολιτών, των υποδομών, συμπεριλαμβανομένης της πολιτιστικής κληρονομιάς και του περιβάλλοντος, οι οποίες θα πρέπει να καθοδηγούν τον επιχειρησιακό σχεδιασμό.

Οι αρχές που χαρακτηρίζουν το Εθνικό Σύστημα, το μοντέλο λειτουργίας και τις δραστηριότητές του είναι οι εξής:

α. Η διαχείριση εκτάκτων αναγκών είναι ενιαία, ανεξάρτητα από το είδος, το μέγεθος, την πολυπλοκότητα και την αιτία που τις προκαλεί («all hazards approach») και έχει εφαρμογή σε όλα τα επίπεδα διοίκησης και στο σύνολο των εμπλεκόμενων φορέων. Η υιοθέτηση ενιαίου μοντέλου διαχείρισης, που χαρακτηρίζει προηγμένα συστήματα πολιτικής προστασίας, βασίζεται στη διαπίστωση ότι όλοι οι τύποι των κινδύνων, φυσικά φαινόμενα, ανθρωπογενείς, τεχνολογικοί, έχουν κοινά χαρακτηριστικά υπό την έννοια ότι προκαλούν ανθρώπινες απώλειες, υλικές ζημιές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις, οπότε και οι απαιτήσεις διαχείρισής τους είναι κοινές. Στο ενιαίο μοντέλο, το δυναμικό και τα μέσα πολιτικής προστασίας παρέχονται μέσω διακριτών Λειτουργιών Έκτακτης Ανάγκης, ο συνδυασμός των οποίων καλύπτει τις απαιτήσεις πρόληψης, ετοιμότητας, αντιμετώπισης, αποκατάστασης και μετριασμού της επικινδυνότητας για όλους του τύπους κινδύνων. Η οργάνωση και ενεργοποίηση των Λειτουργιών Έκτακτης Ανάγκης του Εθνικού Συστήματος αποτελεί αντικείμενο ρύθμισης του επόμενου κεφαλαίου.

β. Το Εθνικό Σύστημα περιλαμβάνει το σύνολο του κρατικού μηχανισμού, εθελοντικές και μη κυβερνητικές οργανώσεις Πολιτικής Προστασίας, καθώς και φορείς του ιδιωτικού τομέα που έχουν σχέση με τις δραστηριότητες της πολιτικής προστασίας και απαιτεί την ενεργό συμμετοχή του συνόλου της κοινωνίας.

γ. Οι δράσεις του υλοποιούνται μέσω ευέλικτων, δυναμικών και διαλειτουργικών επιχειρησιακών δομών όλων των επιπέδων διοίκησης (κεντρικό, περιφερειακό, τοπικό), οι οποίες παρέχουν τη δυνατότητα κλιμάκωσης του επιπέδου ανταπόκρισης αναλόγως των αναγκών. Δηλαδή, οι δομές αυτές μπορούν να προσαρμόζονται για την αντιμετώπιση όλου του φάσματος των καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, από καταστάσεις έκτακτης ανάγκης χαμηλού κινδύνου έως και μεγάλες καταστροφές.

δ. Η αξιοποίηση της επιστημονικής γνώσης και προϊόντων εφαρμοσμένης έρευνας και καινοτομίας σε όλες τις φάσεις του κύκλου διαχείρισης καταστροφών, από την πρόληψη έως την αποκατάσταση αποτελεί ουσιαστική προϋπόθεση για την αποτελεσματική του λειτουργία.

ε. Αναγνωρίζεται ότι για όλους τους ρόλους του συστήματος απαιτείται η εκπαίδευση και πιστοποίηση ώστε να ξεπεραστεί η χρόνια παθολογία στον τομέα αυτό.

στ. Ενσωματώνονται οι αναγκαίες δράσεις και για την προστασία των Υποδομών Ζωτικής Σημασίας.

ζ. Η ανάλυση του κινδύνου και της επικινδυνότητας σε κεντρικό, περιφερειακό ή/και τοπικό επίπεδο, αποτελεί τη βάση για το σχεδιασμό πολιτικής προστασίας και την υλοποίηση δράσεων σε όλες τις φάσεις του κύκλου διαχείρισης εκτάκτων αναγκών, συμπεριλαμβανομένης της ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης του πληθυσμού. Με τον τρόπο αυτό δίνεται η δυνατότητα να ξεπεραστούν οι όποιες τυχόν δυσλειτουργίες του επιχειρησιακού σχεδιασμού πολιτικής προστασίας και παρέχεται η δυνατότητα, τα περιφερειακά και τοπικά σχέδια να εξειδικεύονται ανάλογα με τους κινδύνους που εκδηλώνονται ανά περιοχή και τις πιθανές συνέπειες τους.

Σε ό,τι αφορά στην αποστολή του Εθνικού Συστήματος, ορίζεται ότι οι δράσεις του αποσκοπούν στην πρόληψη καταστροφών και τον μετριασμό της επικινδυνότητάς τους,

στην πρόγνωση, η οποία περιλαμβάνει την αναγνώριση και αξιολόγηση πιθανών σεναρίων κινδύνου και υλοποιείται από τους αρμόδιους φορείς, στη διαχείριση έκτακτων αναγκών και στη βραχεία αποκατάσταση από καταστροφές.

Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζονται οι αρμοδιότητες του Εθνικού Συστήματος σε όλο τον κύκλο διαχείρισης καταστροφών, προκειμένου να ξεπεραστούν τα προβλήματα σύγχυσης αρμοδιοτήτων που χαρακτηρίζουν το υφιστάμενο σύστημα, ιδιαίτερα στις φάσεις της πρόληψης και της αποκατάστασης.

α. Για την φάση της πρόληψης γίνεται διάκριση μεταξύ δομικών και μη δομικών δράσεων. Το Εθνικό Σύστημα, είναι αρμόδιο για τις δράσεις μη δομικού χαρακτήρα όπως είναι η οργάνωση του τρόπου ενεργοποίησής του στη βάση προγνώσεων και πληροφοριών εκτίμησης κατάστασης, όπου είναι αυτό δυνατό, το σχεδιασμό πολιτικής προστασίας, την υλοποίηση προγραμμάτων κατάρτισης και ανάπτυξης επαγγελματικών δραστηριοτήτων του προσωπικού πολιτικής προστασίας, την υλοποίηση δράσεων ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης του πληθυσμού καθώς και τη διοργάνωση ασκήσεων πολιτικής προστασίας.

β. Για τις δράσεις πρόληψης δομικού χαρακτήρα, όπως είναι για παράδειγμα τα αντιπλημμυρικά και εγγειοβελτιωτικά έργα, τόσο η Εθνική Αρχή όσο και οι οργανικές μονάδες πολιτικής προστασίας των περιφερειών και των δήμων καλούνται σε πρότερη διαβούλευση και συμμετέχουν στην κατάρτιση και ενιαία διαχείριση ολοκληρωμένων σχεδίων πρόληψης δομικού χαρακτήρα με σκοπό την εναρμόνιση των σχεδίων αυτών με τα σχέδια πολιτικής προστασίας. Επιπλέον, οι ανωτέρω φορείς συμμετέχουν σε όργανα και επιτροπές καθώς και στο σχεδιασμό των φορέων που έχουν αρμοδιότητα για τις δράσεις μεσοπρόθεσμης και μακροπρόθεσμης αποκατάστασης, έπειτα από καταστροφές καθώς και για τη διαμόρφωση κατευθυντήριων γραμμών για το μετριασμό της επικινδυνότητας των καταστροφών.

γ. Εξειδικεύεται ακόμα, ο ρόλος του Εθνικού Συστήματος στο πλαίσιο διαχείρισης έκτακτων αναγκών που περιλαμβάνει την αντιμετώπιση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης ή την παροχή υποστήριξης στους φορείς αντιμετώπισης, ανάλογα με το είδος του κινδύνου, την αρωγή και υποστήριξη του πληθυσμού που πλήττεται από καταστροφές, καθώς και τη μείωση του αντίκτυπου των καταστροφών, που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την υλοποίηση επειγουσών δράσεων, με χρήση απλουστευμένων διαδικασιών.

δ. Στο σκέλος της αποκατάστασης, οι δράσεις του Εθνικού Συστήματος εστιάζονται στην βραχεία αποκατάσταση, που περιλαμβάνει τις αναγκαίες δράσεις για την άμεση ανακούφιση των πληγέντων, τις άμεσες τεχνικές παρεμβάσεις για τον περιορισμό των επιπτώσεων των καταστροφών, την άμεση επαναφορά των βασικών υπηρεσιών και εγκαταστάσεων, αναγκαίων για την λειτουργία της κοινωνίας, την καταγραφή των ζημιών σε δημόσιες - ιδιωτικές εγκαταστάσεις υποδομές και επιχειρήσεις, καθώς και της πολιτιστικής κληρονομιάς και του εν γένει κτιριακού αποθέματος.

B. ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β': ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΕΣΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Στο κεφάλαιο αυτό ορίζονται οι φορείς του συμβάλουν με δυναμικό και μέσα στο Εθνικό Σύστημα Πολιτικής Προστασίας, προσδιορίζονται οι αναγκαίες λειτουργίες Έκτακτης

Ανάγκης (ΛΕ.Ε.Α.) για την υλοποίηση του ενιαίου μοντέλου διαχείρισης, ορίζεται ότι οι ΛΕ.Ε.Α. παρέχονται σε όλα τα επίπεδα διοίκησης μέσω πρωτοκόλλων συντονισμού, αποδίδονται κατάλληλες αρμοδιότητες στις οργανικές μονάδες που συντονίζονται μέσω των πρωτοκόλλων συντονισμού για την παροχή των ΛΕ.Ε.Α. και ορίζονται οι Συντονιστές τους καθώς και οι Συντονιστές Έκτακτης Ανάγκης σε όλα τα επίπεδα διοίκησης.

Η μετάβαση του συστήματος πολιτικής προστασίας από το καθεστώς των αρμοδιοτήτων σε σύστημα διακριτών Λειτουργιών Έκτακτης Ανάγκης, χαρακτηρίζει τα πλέον προηγμένα συστήματα πολιτικής προστασίας (ΗΠΑ, Αυστραλία, Ιταλία με παραλλαγές κ.α). Για την αποτελεσματική διαχείριση με ενιαίο τρόπο καταστάσεων έκτακτης ανάγκης ανεξάρτητα της αιτίας που τις προκαλεί αναγνωρίζεται ότι απαιτούνται δεκαεννιά (19) διακριτές ΛΕ.Ε.Α. (όπως της «αναγνώρισης και εκτίμησης κινδύνου και απειλών», «σχεδιασμού πολιτικής προστασίας», «πυρόσβεσης και διάσωσης», «δημόσιας υγείας και υγειονομικών υπηρεσιών», «έρευνας και διάσωσης», «δημόσιας ασφάλειας και προστασίας» κ.α.).

Αναλυτικότερα:

Οι ΛΕ.Ε.Α παρέχονται σε επίπεδο κεντρικής διοίκησης, περιφέρειας, περιφερειακής ενότητας και δήμου και προκύπτουν από πρωτόκολλα συντονισμού, τα οποία ομαδοποιούν στο κάθε διοικητικό επίπεδο οργανικές μονάδες, φορείς του δημοσίου και φορείς που είναι κύριοι/διαχειριστές Υποδομών Ζωτικής Σημασίας με αρμοδιότητες συναφείς με το αντικείμενο της εκάστοτε ΛΕ.Ε.Α..

Η οργανική μονάδα που βάσει του πρωτοκόλλου συντονισμού έχει την βαρύνουσα αρμοδιότητα ορίζεται ως επικεφαλής και από την ίδια ορίζεται και ο Συντονιστής της ΛΕ.Ε.Α.. Οι εθελοντικές και μη κυβερνητικές οργανώσεις διασυνδέονται στις ΛΕ.Ε.Α. των τεσσάρων διοικητικών επιπέδων, αναλόγως του αντικειμένου και της εμβέλειας δράσης τους.

Οι συναρμόδιοι φορείς για την παροχή κάθε ΛΕ.Ε.Α. καταρτίζουν σχέδιο δράσης, έχουν οργανωτική δομή, καταγράφουν το διαθέσιμο δυναμικό και μέσα και τις ελλείψεις τους και συμμετέχουν σε ασκήσεις.

Για να συσταθεί ΛΕ.Ε.Α. σε οποιοδήποτε επίπεδο, θα πρέπει οι οργανικές μονάδες του καθώς και οι φορείς που υπάγονται σε αυτό να έχουν αρμοδιότητες σχετικές με το αντικείμενο της ΛΕ.Ε.Α. ή να υπάρχουν εθελοντικές και μη κυβερνητικές οργανώσεις με συναφές αντικείμενο που να έχουν συνάψει πρωτόκολλο συνεργασίας με το αντίστοιχο διοικητικό επίπεδο. Με την πρόβλεψη αυτή καλύπτεται η περίπτωση των μικρών Δήμων που έχουν μεν αρμοδιότητες πλην όμως δεν διαθέτουν οργανικές μονάδες στις οποίες αυτές να έχουν αποδοθεί.

Για τις ΛΕ.Ε.Α. προβλέπεται αξιολόγηση του επιπέδου ικανότητάς τους από τους αρμόδιους φορείς πολιτικής προστασίας του αντίστοιχου επιπέδου, με βάση κατευθυντήριες οδηγίες που καταρτίζονται και εκδίδονται από την Εθνική Αρχή.

Η οργάνωση του εθνικού δυναμικού και των μέσων Πολιτικής Προστασίας σε διακριτές λειτουργίες που εκπροσωπούνται σε όλα τα διοικητικά επίπεδα, αποτελεί ουσιαστική τομή στο σύστημα πολιτικής προστασίας της χώρας για τους εξής λόγους:

α. Το κάθε διοικητικό επίπεδο (κεντρικό, περιφερειακό, περιφερειακής ενότητας και Δήμου) καλείται πλέον να συντονίσει συγκεκριμένο αριθμό λειτουργιών, μέσω των αντίστοιχων Συντονιστών ΛΕ.ΕΑ που τις εκπροσωπούν, ανεξάρτητα από το είδος του κινδύνου, και όχι το πλήθος των διαφορετικών φορέων που έχουν αρμοδιότητες ανάλογα με τον κίνδυνο.

β. Οι ΛΕ.Ε.Α. αποτελούν τη βάση για να υπάρχει ουσιαστική δυνατότητα συντονισμού του δυναμικού και των μέσων πολιτικών προστασίας. Πάνω σε αυτή, οικοδομείται το επόμενο επίπεδο που είναι τα Κέντρα Συντονισμού που λειτουργούν στο επίπεδο Περιφέρειας, Περιφερειακής Ενότητας και Δήμου καθώς και το Εθνικό Συντονιστικό Κέντρο Πολιτικής Προστασίας, που συστήνεται και λειτουργεί στο επίπεδο Κεντρικής Διοίκησης, μέσω των οποίων υλοποιείται ο συντονισμός.

γ. Παρέχεται η δυνατότητα αξιολόγησης του επιπέδου ικανότητας της εκάστοτε ΛΕ.Ε.Α. και η διάγνωση των ελλείψεων της στους τομείς επιχειρησιακού σχεδιασμού, οργάνωσης, εκπαίδευσης και ασκήσεων.

δ. Εξασφαλίζονται διακριτές λειτουργίες, μέσω πρωτοκόλλων συντονισμού χωρίς να τροποποιούνται οι θεσμικές αρμοδιότητες των οργανικών μονάδων που συμμετέχουν σε αυτά.

1) Οι Υποδομές Ζωτικής Σημασίας, όπως αυτές ορίζονται στην Οδηγία 2008/114/ΕΚ, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του Εθνικού Συστήματος για το λόγο ότι η διακοπή της λειτουργίας τους ή η καταστροφή επηρεάζει λειτουργίες ζωτικής σημασίας της κοινωνίας, της υγείας, της ασφάλειας και της οικονομικής και κοινωνικής ευημερίας των μελών της. Για τους ανωτέρω λόγους εντάσσονται στις ΛΕ.Ε.Α. και στις λοιπές λειτουργίες του Εθνικού Συστήματος, με σκοπό την προστασία τους, στο μέτρο που αναλογεί στο Εθνικό Σύστημα, και τη διαχείριση των συνεπειών στην περίπτωση διακοπής της λειτουργίας ή καταστροφής τους. Ειδικότερα ορίζονται τα εξής:

α. Με κοινή απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη και του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού, υποδομές που πληρούν τα κριτήρια της Οδηγίας 2008/114/ΕΚ χαρακτηρίζονται ως Υποδομές Ζωτικής Σημασίας. Οι Ευρωπαϊκές Υποδομές Ζωτικής Σημασίας, που είναι οι υποδομές ζωτικής σημασίας που βρίσκονται εντός της ελληνικής επικράτειας ή άλλου κράτους μέλους και των οποίων η διακοπή λειτουργίας ή η καταστροφή θα είχε σημαντικό αντίκτυπο στη Χώρα, ορίζονται με τη διαδικασία του π.δ. 39/2011 (Α' 104).

β. Οι κύριοι / διαχειριστές των Υποδομών Ζωτικής Σημασίας υποβάλλουν ετησίως στην Εθνική Αρχή και στο κατά περίπτωση αρμόδιο Υπουργείο, στην εποπτεία ή τη ρυθμιστική αρμοδιότητα του οποίου υπάγεται η υποδομή, Ετήσια Έκθεση Ασφάλειας, η οποία περιλαμβάνει σύνοψη του Σχεδίου Ασφάλειας Λειτουργίας της υποδομής, περιστατικά ασφάλειας που έλαβαν χώρα κατά το χρόνο για τον οποίο συντάσσεται η Αναφορά Ασφάλειας και τον τρόπο αντιμετώπισής τους καθώς και τα στοιχεία του Συνδέσμου Ασφάλειας, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την εφαρμογή του Σχεδίου Ασφάλειας και λειτουργεί ως σημείο επαφής με την Εθνική Αρχή, το κατά περίπτωση αρμόδιο Υπουργείο και τους αρμόδιους φορείς για τα ζητήματα ασφάλειας της υποδομής.

Επιπλέον των ανωτέρω, οι προϊστάμενοι των οργανικών μονάδων πολιτικής προστασίας σε επίπεδο Περιφέρειας, Περιφερειακής Ενότητας και Δήμου, ορίζονται Συντονιστές Έκτακτης Ανάγκης οι οποίοι αποτελούν τα σημεία επαφής του Εθνικού Συστήματος στο αντίστοιχο διοικητικό επίπεδο και επιπλέον προΐστανται των Κέντρων Συντονισμού Πολιτικής Προστασίας του αντίστοιχου επιπέδου.

Γ.ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ': ΚΕΝΤΡΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Στο κεφάλαιο αυτό περιγράφεται η λειτουργία, ο τρόπος οργάνωσης και ενεργοποίησής και οι αρμοδιότητες των οργάνων των Κέντρων Συντονισμού Πολιτικής Προστασίας, εφεξής Κέντρα Συντονισμού, σε επίπεδο Δήμου, Περιφερειακής Ενότητας και Περιφέρειας.

Μετά την οργάνωση του εθνικού δυναμικού σε διακριτές λειτουργίες με επικεφαλής οργανικές μονάδες και τους Συντονιστές τους, στο κεφάλαιο αυτό περιγράφονται η λειτουργία των Κέντρων Συντονισμού Πολιτικής Προστασίας, ο τρόπος οργάνωσης και ενεργοποίησής τους. Αναλυτικότερα:

1) Τα Κέντρα Συντονισμού έχουν ευέλικτη δομή, ικανή να προσαρμόζεται στις συνθήκες και ανάλογα με τις ανάγκες και έχουν ως αποστολή:

α. Το σχεδιασμό, την οργάνωση, το συντονισμό και την υλοποίηση των δράσεων αντιμετώπισης, ή παροχής οργανωμένης υποστήριξης στο φορέα που έχει την ευθύνη αντιμετώπισης, καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, που προκαλούνται από φυσικές και ανθρωπογενείς καταστροφές, και διαχείρισης των συνεπειών τους στα όρια του διοικητικού τους επιπέδου.

β. Τη συλλογή, επεξεργασία και διακίνηση τυποποιημένων πληροφοριών που αφορούν εκδηλωθέντα ή επικείμενα καταστροφικά φαινόμενα για εκτίμηση της κατάστασης και υποστήριξη της διαδικασίας λήψης αποφάσεων από τα αρμόδια όργανα του οικείου και των άλλων διοικητικών επιπέδων.

2) Του Κέντρου Συντονισμού προΐσταται ο Συντονιστής Έκτακτης Ανάγκης, ο οποίος έχει και την ευθύνη κλιμάκωσης της οργάνωσης του ανάλογα με τις ανάγκες.

3) Στο κάθε Κέντρο Συντονισμού εκπροσωπούνται οι ΛΕ.Ε.Α. του αντίστοιχου διοικητικού επιπέδου, αναλόγως των αναγκών, οι οποίες ανάλογα με το αντικείμενο τους οργανώνονται στις ομάδες: Άμεσης Απόκρισης, Ανθρωπίνων Αναγκών, Επικοινωνιών και Βραχείας Αποκατάστασης, καλύπτοντας με τον τρόπο αυτό ολόκληρο το φάσμα των απαιτήσεων διαχείρισης εκτάκτων αναγκών.

4) Τα Κέντρα Συντονισμού διαλειτουργούν μεταξύ τους καθώς και με το Εθνικό Κέντρο Συντονισμού Πολιτικής Προστασίας επιπέδου κεντρικής διοίκησης.

Δ.ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ' ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Τα Κέντρα Συντονισμού του προηγούμενου κεφαλαίου λειτουργούν με βάση τον υφιστάμενο σχεδιασμό Πολιτικής Προστασίας. Δεδομένου ότι είναι πιθανό να υπάρξουν καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, για την αντιμετώπιση των οποίων δεν επαρκούν τα μέτρα και οι δράσεις που προβλέπονται στον σχεδιασμό, απαιτείται η σύσταση και συγκρότηση Επιτροπών Έκτακτης Ανάγκης σε όλα τα διοικητικά επίπεδα για την λήψη αποφάσεων επιτελικού χαρακτήρα. Ειδικότερα:

1) Αναλύεται στο κεφάλαιο αυτό ο τρόπος συγκρότησης Εθνικής Επιτροπής Έκτακτης Ανάγκης σε επίπεδο Κεντρικής διοίκησης, Περιφερειακής σε επίπεδο περιφέρειας και αντίστοιχης Τοπικής Επιτροπής Έκτακτης Ανάγκης σε επίπεδο Δήμου, καθώς και η στελέχωση της. Των επιτροπών αυτών προεδρεύουν ο Διοικητής της Εθνικής Αρχής, ο Περιφερειάρχης και ο Δήμαρχος αντίστοιχα.

2) Με αποφάσεις των προέδρων τους, δύνανται να συμμετέχουν εκτός των τακτικών μελών, υπηρεσιακοί παράγοντες και επιτελικά στελέχη οργανισμών-φορέων ή εταιρειών κοινής ωφέλειας, μεταφορών, επικοινωνιών, συγκοινωνιακών και άλλων υποδομών, του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, εκπρόσωποι εθελοντικών και μη κυβερνητικών οργανώσεων καθώς και ειδικοί επιστήμονες και εμπειρογνώμονες.

3) Οι Επιτροπές αυτές αποτελούν μετεξέλιξη των Συντονιστικών Οργάνων Πολιτικής Προστασίας και η αποστολή τους επικεντρώνεται στην λήψη αποφάσεων επιτελικού επιπέδου και όχι σε θέματα συντονισμού, τα οποία είναι αρμοδιότητα των υποκείμενων Κέντρων Συντονισμού.

4) Η λειτουργία τους χαρακτηρίζεται από ευελιξία, δεδομένου ότι η σύστασή τους μπορεί να διαφοροποιείται ανάλογα με τις ανάγκες, ενώ οι συμμετέχοντες φορείς είναι αποκλειστικά υπεύθυνοι για τη λήψη αποφάσεων και την υλοποίηση των δράσεων αρμοδιότητάς τους.

Ε.ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄: ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΔΟΜΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Στο κεφάλαιο αυτό ορίζονται οι Περιφερειάρχες και οι Δήμαρχοι ως Αποκεντρωμένες Αρχές Πολιτικής Προστασίας εντός των διοικητικών τους ορίων και για τις διοικητικές δομές που ανήκουν, υπάγονται ή ελέγχονται από τις περιφέρειες και τους δήμους αντίστοιχα. Επιπλέον, ορίζονται οι αρμοδιότητες των Αυτοτελών Διευθύνσεων επιπέδου περιφέρειας και των Τμημάτων πολιτικής προστασίας επιπέδου Δήμου. Περιγράφονται επίσης οι κυριότερες αρμοδιότητες που ασκούν στο πλαίσιο του ανωτέρω ρόλου, σύμφωνα με τις μεθόδους οργάνωσης, τα όργανα και την κατανομή αρμοδιοτήτων που προβλέπονται για το επίπεδό τους.

Η λειτουργία και σύσταση, όπου δεν έχει γίνει, των μονάδων Πολιτικής Προστασίας στους Δήμους αποτελεί αναγκαιότητα που προέκυψε τόσο από την μέχρι τώρα εμπειρία αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης σε τοπικό επίπεδο, όσο και από την ανάγκη αναβάθμισης και ενίσχυσης του ρόλου της Πολιτικής Προστασίας σε τοπικό επίπεδο.

ΣΤ: ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Το κεφάλαιο αυτό περιγράφει την κατάρτιση εθνικού καταλόγου κινδύνων και απειλών, την ανάλυση κινδύνου και επικινδυνότητας και το σχεδιασμό πολιτικής προστασίας. Αναλυτικότερα:

1) Προβλέπεται η κατάρτιση Εθνικού Καταλόγου αναγνωρισμένων κινδύνων και απειλών της χώρας, με σκοπό την καταγραφή των κινδύνων για τους οποίους η χώρα οφείλει να προχωρήσει σε ανάλυση κινδύνου και επικινδυνότητας αλλά και σε κατάρτιση Σχεδίων Αντιμετώπισης Εκτάκτων Αναγκών και Διαχείρισης Συνεπειών. Παράλληλα, ορίζεται η διαδικασία για τη συμπλήρωση ή τροποποίηση του Καταλόγου, ύστερα από

εισήγηση των αρμόδιων για την εκτίμηση, ή τη διαχείριση ενός κινδύνου, φορέων ή από υποχρέωση συμμόρφωσης της χώρας που απορρέει από ευρωπαϊκό ή διεθνές δίκαιο.

2) Η ύπαρξη εθνικού καταλόγου κινδύνων και απειλών, αποτελεί αναγκαία παρέμβαση προκειμένου να επιλυθούν προβλήματα σύγχυσης αρμοδιοτήτων. Για κάθε κίνδυνο, απαιτείται συγκεκριμένο πλαίσιο που να ορίζει τους φορείς διαχείρισης σε όλες τις φάσεις (πρόληψη, ετοιμότητα, αντιμετώπιση, αποκατάσταση) με σαφή διάκριση κύριων και υποστηρικτικών ρόλων.

3) Στον κατάλογο αυτό ορίζονται ρητά μεταξύ άλλων και οι φορείς που έχουν αρμοδιότητα για την εισήγηση της οργανωμένης προληπτικής απομάκρυνσης του πληθυσμού προς τους αρμόδιους για την υλοποίησή της φορείς.

4) Στο ίδιο κεφάλαιο ορίζεται η διαδικασία της ανάλυσης κινδύνου και επικινδυνότητας για κάθε κίνδυνο που περιλαμβάνεται στον Εθνικό Κατάλογο και αναδεικνύεται η σπουδαιότητα της ανάλυσης του κινδύνου ως στοιχείο απαραίτητο τόσο για την υλοποίηση του σχεδιασμού πολιτικής προστασίας όσο και για την συνολική διαχείρισή του. Η διενέργεια της ανάλυσης κινδύνου και επικινδυνότητας σε εθνικό, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο θα επιτρέψει την ανάδειξη περιοχών που εκτίθενται σε αυξημένο κίνδυνο (π.χ. ζώνες μίξης δασών-οικισμών) και περιοχών που είναι εκτεθειμένες σε πολλαπλούς κινδύνους (σεισμικό, πλημμυρικό, πυρκαγιάς κ.α.) καθώς και την εξειδίκευση του σχεδιασμού για τις περιοχές αυτές.

5) Προβλέπεται επίσης η έκδοση κατευθυντήριων οδηγιών από την Εθνική Αρχή, οι οποίες θα εξειδικεύσουν επιμέρους θέματα που σχετίζονται με τη διαδικασία ανάλυσης κινδύνου και επικινδυνότητας προκειμένου να αποτελέσουν τον οδηγό για την αντίστοιχη Λειτουργία Έκτακτης Ανάγκης και την οργάνωση της αντίστοιχης Δομής Συντονισμού που θα την παρέχει.

6) Στο ίδιο κεφάλαιο, προβλέπεται στο επίπεδο του στρατηγικού σχεδιασμού η κατάρτιση Εθνικής Στρατηγικής για τη Μείωση του Κινδύνου Καταστροφών και επιπλέον η κατάρτιση Σχεδίων Αντιμετώπισης Εκτάκτων Αναγκών και Διαχείρισης Συνεπειών για όλους τους κινδύνους του εθνικού καταλόγου. Τα σχέδια αυτά για το επίπεδο της κεντρικής διοίκησης εγκρίνονται από το Διοικητή της Εθνικής Αρχής και για το επίπεδο περιφέρειας και δήμου από τις αντίστοιχες Εκτελεστικές Επιτροπές.

7) Τέλος, προβλέπεται η κατάρτιση ειδικών σχεδίων για την προληπτική οργανωμένη απομάκρυνση του πληθυσμού, σε τοπικό επίπεδο.

Ζ. ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ': ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Σε προηγούμενα κεφάλαια αναλύθηκαν η οργάνωση του εθνικού δυναμικού σε διακριτές Λειτουργίες Έκτακτης Ανάγκης καθώς και τα Κέντρα Συντονισμού σε επίπεδο περιφέρειας, περιφερειακής ενότητας και δήμου, μέσα από τα οποία γίνεται ο συντονισμός τους. Στο κεφάλαιο αυτό περιγράφονται οι επιχειρησιακές διαδικασίες στη βάση των οποίων γίνεται η κινητοποίηση των ΛΕ.Ε.Α. και ο συντονισμός των δράσεων τους, από το επίπεδο δήμου έως και το επίπεδο κεντρικής διοίκησης και περιλαμβάνει το Σύστημα Ετοιμότητας Πολιτικής Προστασίας, τον τρόπο με τον οποίο γίνεται η εκτίμηση της κατάστασης σε όλα τα επίπεδα και τέλος το μηχανισμό κλιμάκωσης των δράσεων από το πεδίο των επιχειρήσεων (τοπικό επίπεδο) έως και το επίπεδο της κεντρικής διοίκησης. Ειδικότερα:

1. Το Σύστημα Ετοιμότητας Πολιτικής Προστασίας περιλαμβάνει τις καταστάσεις της συνήθους ετοιμότητας, (πράσινος συναγερμός), αυξημένης ετοιμότητας (κίτρινος συναγερμός), επιφυλακής (πορτοκαλί συναγερμός) και ειδικής κινητοποίησης. Η φάση της κινητοποίησης αφορά σε δράσεις οργάνωσης, προετοιμασίας και ετοιμότητας συνολικά του μηχανισμού πολιτικής προστασίας. Οι υπόλοιπες καταστάσεις, πλην της κινητοποίησης η οποία αφορά κινδύνους που έχουν ήδη εκδηλωθεί, ενεργοποιούνται ανάλογα με την εκτίμηση της κατάστασης και την διαθεσιμότητα προγνώσεων και λοιπών πληροφοριών για επικείμενα καταστροφικά φαινόμενα και την πορεία εξέλιξής τους.

Καινοτομία στο Σύστημα Ετοιμότητας Πολιτικής Προστασίας αποτελεί η πρόβλεψη της Κατάστασης Ειδικής Κινητοποίησης, η οποία συνδέεται με κατεπείγουσα ανάγκη λήψης μέτρων πολιτικής προστασίας στις απειλούμενες ή τις πληγείσες περιοχές για την προστασία του πληθυσμού, με την ανάπτυξη όλων των διαθέσιμων πόρων σε τοπικό επίπεδο, συμπεριλαμβανομένων και ιδιωτικών μέσων.

Αυτό δίνει τη δυνατότητα προσφυγής των φορέων πολιτικής προστασίας στον ιδιωτικό τομέα μέσω των σχετικών μνημονίων συνεργασίας για να προμηθευτούν μέσα, υλικά και υπηρεσίες με κατεπείγουσες και απλουστευμένες διαδικασίες και επιπλέον τη δυνατότητα συνδρομής γειτονικών δήμων ή περιφερειών προς την πληγείσα περιοχή, με κάλυψη των σχετικών δαπανών από την Εθνική Αρχή.

2. Η εκτίμηση της κατάστασης, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την εκδήλωση καταστροφικού φαινομένου, αποτελεί θεμελιώδη λειτουργία που εισάγεται στο Εθνικό Σύστημα καθώς καθορίζει τη στρατηγική, το απαιτούμενο δυναμικό και τα μέσα για την αντιμετώπισή του φαινομένου ή/και των επιπτώσεων του και ως εκ τούτου πραγματοποιείται και ανανεώνεται διαρκώς, σε δύο επίπεδα:

α) Σε τοπικό επίπεδο διενεργείται αρχικά με ευθύνη των πρώτων ανταποκριτών και σε περίπτωση συνεχιζόμενων επιχειρήσεων από τους φορείς που έχουν την ευθύνη αντιμετώπισης.

β) Στο επίπεδο του Εθνικού Συντονιστικού Κέντρου Επιχειρήσεων με ευθύνη της Ειδικής Ομάδας Εκτίμησης Κατάστασης, που συγκροτείται σε μόνιμη βάση από τον Διοικητή της Εθνικής Αρχής για το σκοπό αυτό. Η εκτίμηση της κατάστασης γνωστοποιείται με ευθύνη του Εθνικού Συντονιστικού Κέντρου Επιχειρήσεων σε όλους τους εμπλεκόμενους φορείς.

3. Με τις διατάξεις για τα επίπεδα κλιμάκωσης αποσαφηνίζεται ο ρόλος όλων των επιπέδων διοίκησης και ο τρόπος με τον οποίο ενεργούν στην περίπτωση συμβάντων. Η έννοια της κλιμάκωσης περιλαμβάνει το σύνολο των κριτηρίων και διαδικασιών για τη διαδοχική ενεργοποίηση και εμπλοκή των Κέντρων Συντονισμού Πολιτικής Προστασίας επιπέδου Δήμου, Περιφερειακής Ενότητας και Περιφέρειας καθώς και του Εθνικού Συντονιστικού Κέντρου Πολιτικής Προστασίας της Κεντρικής Διοίκησης, για την αντιμετώπιση καταστάσεων έκτακτης ανάγκης ή την παροχή οργανωμένης υποστήριξης στους φορείς που είναι αρμόδιοι για την αντιμετώπιση και αποκατάσταση. Ειδικότερα:

α) Οι δράσεις αντιμετώπισης και οι δράσεις παροχής υποστήριξης, μπορούν να κλιμακώνονται από το τοπικό στο περιφερειακό και από το περιφερειακό στο κεντρικό επίπεδο, ανάλογα με την εκτίμηση της κατάστασης, ωστόσο υλοποιούνται σε τοπικό επίπεδο, λόγω εγγύτητας με το χώρο της καταστροφής και γνώσης των τοπικών συνθηκών.

β) Στην περίπτωση συμβάντων, το κάθε επίπεδο δρομολογεί τις δράσεις αντιμετώπισης για τους τομείς που έχει αποκλειστική αρμοδιότητα ή παρέχει υποστήριξη

στους φορείς που είναι αρμόδιοι για την αντιμετώπιση και αποκατάσταση. Το κάθε επίπεδο δύναται να υποβάλλει αιτήματα συνδρομής στο αμέσως ανώτερο του. Για να μην γίνεται κατάχρηση των αιτημάτων αυτών που σε πολλές περιπτώσεις υποκρύπτουν και αποφυγή ανάληψης ευθύνης, καθορίζονται συγκεκριμένες προϋποθέσεις: i) όταν δεν έχουν ενεργοποιηθεί στο επίπεδο του Λειτουργίας Έκτακτης Ανάγκης για αντικειμενικούς λόγους ή δεν επαρκεί το δυναμικό και τα μέσα που διαθέτουν και ii) όταν έχουν εξαντληθεί οι δυνατότητες άντλησης δυναμικού και μέσων από τον ιδιωτικό τομέα.

γ) Προκειμένου να διασφαλίζεται ο συντονισμός των δράσεων των ανώτερων επιπέδων διοίκησης (περιφερειακές ενότητες, περιφέρειες, κεντρική διοίκηση), όταν συνδράμουν με δυναμικό και μέσα το τοπικό επίπεδο, εκπροσωπούνται μέσω συνδέσμων σε ενιαία ομάδα συντονισμού υπό τον Συντονιστή Έκτακτης Ανάγκης του τοπικού επιπέδου.

δ) Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, με απόφαση του Διοικητή της Εθνικής Αρχής.:

(1) Δύναται να καλύπτονται οι δαπάνες για την διάθεση δυναμικού και μέσων στις πληγείσες περιοχές από άλλους Δήμους και Περιφέρειες.

(2) Δύναται να κλιμακώνονται οι δράσεις απευθείας στο κεντρικό επίπεδο, στη βάση προγνώσεων που αφορούν την αναμενόμενη εξέλιξη του εκδηλωμένου κινδύνου και όταν η φύση του απαιτεί την άμεση ενεργοποίηση του επιπέδου της Κεντρικής Διοίκησης.

(3) Το Κέντρο Επιχειρήσεων Πολιτικής Προστασίας μπορεί να μεταφέρεται με κατάλληλη οργανωτική δομή στην πληγείσα περιοχή.

ε) Όταν από την εκτίμηση της κατάστασης προκύπτει ότι για την αντιμετώπιση του εκδηλωμένου κινδύνου και των συνεπειών του, εκτός από την κινητοποίηση δυναμικού και μέσων σε μεγάλη κλίμακα, απαιτείται και η θέσπιση έκτακτων νομοθετικών μέτρων εφαρμόζεται η διαδικασία για τις καταστάσεις έκτακτης ανάγκης εθνικής σημασίας που προβλέπει προσφυγή στο Υπουργικό Συμβούλιο.

Η.ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η΄: ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΗΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Το κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνει την κατηγοριοποίηση των καταστάσεων έκτακτης ανάγκης πολιτικής προστασίας και τα κριτήρια του χαρακτηρισμού τους, την Κατάσταση Ειδικής Κινητοποίησης Πολιτικής Προστασίας και τη σημασία της, καθώς και την Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης Εθνικής Σημασίας που αφορά μεγάλης έκτασης καταστροφές, που κηρύσσεται με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου σε συνδυασμό με τη θέσπιση έκτακτων νομοθετικών μέτρων.

Η κήρυξη μιας περιοχής σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης πολιτικής προστασίας με βάση το υφιστάμενο θεσμικό πλαίσιο, αποτελεί μέτρο κυρίως δημοσιονομικού χαρακτήρα, που συνδέεται αφενός με τη μη επάρκεια μέσων για την αντιμετώπιση των εκτάκτων αναγκών σε τοπικό επίπεδο και αφετέρου με τον χαρακτηρισμό της καταστροφής. Η μη επάρκεια των πόρων σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο για την αντιμετώπιση καταστάσεων έκτακτης ανάγκης και των συνεπειών τους, που υποδηλώνει την ανάγκη άμεσης οικονομικής ενίσχυσης από την κεντρική διοίκηση σε συνδυασμό με την ενεργοποίηση προβλέψεων για την απλούστευση των διαδικασιών προμηθειών, είναι σύμφωνη με τη διεθνή πρακτική. Ωστόσο, η σύνδεση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης στο υφιστάμενο πλαίσιο με το χαρακτηρισμό της καταστροφής είναι προβληματική.

Το μέγεθος (ένταση) της καταστροφής χαρακτηρίζεται από τις συνέπειές της και ειδικότερα από τις ανθρώπινες απώλειες, υλικές ζημιές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις που προκαλεί. Στο υφιστάμενο και πλέον καταργούμενο θεσμικό πλαίσιο, οι καταστροφές κατηγοριοποιούνταν σε Τοπικές, μικρής και μεγάλης έντασης, και Περιφερειακές, μικρής και μεγάλης έντασης, όχι στη βάση των ανωτέρω συνεπειών αλλά με κριτήριο την επάρκεια ή μη των μέσων για την αντιμετώπισή τους. Επίσης, ως Γενικές Καταστροφές χαρακτηρίζονταν εκείνες που εκτείνονται σε περισσότερες από τρεις περιφέρειες. Οι ανωτέρω χαρακτηρισμοί είναι ανεπιτυχείς και έχουν δημιουργήσει σειρά προβλημάτων όπως η αδυναμία χαρακτηρισμού σημαντικών καταστροφών που έχουν συντελεστεί. Επειδή δε δεν υφίστανται κοινά αποδεκτά κριτήρια διεθνώς για την κατηγοριοποίηση των καταστροφών με βάση τις συνέπειες τους, η κατηγοριοποίηση αυτού του τύπου, όπως προκύπτει από την ανάλυση των συστημάτων άλλων χωρών, αποφεύγεται. Αναφορικά με τις ειδικότερες προβλέψεις του παρόντος κεφαλαίου:

1. Για την άρση των ανωτέρω δυσλειτουργιών αλλά και την ορθολογικότερη χρήση του μέτρου της κήρυξης Κατάστασης Έκτακτης Ανάγκης από τους φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης, ορίζονται οι ακόλουθες δύο κατηγορίες Καταστάσεων Έκτακτης Ανάγκης:

α) Καταστάσεις Έκτακτης Ανάγκης Πολιτικής Προστασίας που συνδέονται με συντελεσθείσες φυσικές ή ανθρωπογενείς καταστροφές, για την αντιμετώπιση των οποίων δεν επαρκούν οι άμεσα διαθέσιμοι πόροι του διοικητικού επιπέδου, στα όρια του οποίου έχει συντελεστεί η καταστροφή. Στις περιπτώσεις αυτές η απόφαση κήρυξης κατάστασης έκτακτης ανάγκης εκδίδεται από το Διοικητή της Εθνικής Αρχής ενώ οι όροι και προϋποθέσεις για την κήρυξη περιοχών σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης θα ρυθμίζονται με κοινή απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη και των συναρμόδιων Υπουργών.

β) Καταστάσεις Έκτακτης Ανάγκης Εθνικής Σημασίας που συνδέονται με συντελεσθείσες φυσικές ή ανθρωπογενείς καταστροφές με ευρείες δυσμενείς συνέπειες στον πληθυσμό και τις υποδομές της χώρας, για την αντιμετώπιση των οποίων από την εκτίμηση της κατάστασης προκύπτει ότι απαιτείται συντονισμένη ανταπόκριση μεγάλης κλίμακας, από όλα τα επίπεδα διοίκησης, σε συνδυασμό με τη λήψη έκτακτων νομοθετικών μέτρων που εφαρμόζονται για προκαθορισμένη χρονική περίοδο. Στην περίπτωση αυτή, η κήρυξη Κατάστασης Έκτακτης Ανάγκης Εθνικής Σημασίας αποφασίζεται από το Υπουργικό Συμβούλιο και καθορίζονται επείγοντα ζητήματα όπως: μέτρα, δράσεις και παρεμβάσεις αρωγής, ανακούφισης και οικονομικής ενίσχυσης των πληγέντων, καταγραφής των πάσης φύσεως ζημιών, αποκατάστασης της λειτουργίας των υποδομών ζωτικής σημασίας, διασφάλισης της διοικητικής συνέχειας και κάθε αναγκαία δράση ή παρέμβαση για την προστασία του πληθυσμού και αποκατάσταση της οικονομικής και κοινωνικής ζωής στις πληγείσες περιοχές.

2. Για τη διευκόλυνση της προετοιμασίας και της προληπτικής κινητοποίησης των φορέων Πολιτικής Προστασίας ενόψει επαπειλούμενου κινδύνου καταστροφών, στο ίδιο κεφάλαιο εισάγεται η έννοια της «Κατάστασης Ειδικής Κινητοποίησης Πολιτικής Προστασίας», η οποία συνδέεται με την κατεπείγουσα ανάγκη λήψης μέτρων πολιτικής προστασίας για την προστασία του πληθυσμού, ενόψει επαπειλούμενου κινδύνου με την ανάπτυξη όλων των διαθέσιμων πόρων (συμπεριλαμβανομένων και ιδιωτικών μέσων) σε τοπικό επίπεδο. Προβλέπεται ότι οι δαπάνες που θα προκύπτουν από την κινητοποίηση στο πλαίσιο αυτό δύναται να καλύπτονται μερικώς ή στο σύνολο τους από τη Εθνική Αρχή.

3. Τέλος, στο κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνονται οι ρυθμίσεις για την υλοποίηση του μέτρου της οργανωμένης προληπτικής απομάκρυνσης πληθυσμού από μια περιοχή που τεκμηριωμένα εκτιμάται ότι απειλείται από εξελισσόμενη ή επικείμενη καταστροφή και αποσαφηνίζεται ότι η λήψη της απόφασης για την υλοποίηση του μέτρου εναπόκειται στους κατά τόπους Δημάρχους οι οποίοι την υλοποιούν, υπό συγκεκριμένους όρους και προϋποθέσεις και στη βάση σχετικού σχεδίου που συντάσσεται στη φάση της εκπόνησης του τοπικού Σχεδίου Αντιμετώπισης Εκτάκτων Αναγκών και Διαχείρισης Συνεπειών, με την υποστήριξη των φορέων που περιλαμβάνονται σε αυτό.

ΜΕΡΟΣ Β΄ ΕΘΝΙΚΗ ΑΡΧΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Α.ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄:ΣΥΣΤΑΣΗ-ΣΚΟΠΟΣ-ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ

Το κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνει τη σύσταση της Εθνικής Αρχής, το σκοπό, την αποστολή και τις αρμοδιότητες της Εθνικής Αρχής. Ειδικότερα:

1) Η Εθνική Αρχή συστήνεται ως αυτοτελής Υπηρεσία υπαγόμενη στον Υπουργό Προστασίας του Πολίτη. Στην Εθνική Αρχή υπάγεται διοικητικά το Πυροσβεστικό Σώμα.

2) Αποστολή της Εθνικής Αρχής είναι η χάραξη της πολιτικής στον τομέα πολιτικής προστασίας της χώρας, η οργάνωση του Εθνικού Συστήματος, ο σχεδιασμός, οργάνωση, συντονισμός και υλοποίηση των δράσεων επιπέδου Κεντρικής Διοίκησης, για ανάλυση των κινδύνων και απειλών και εκτίμηση της επικινδυνότητας αυτών, πρόληψη και μετριασμό των επιπτώσεων των κινδύνων, διαχείριση εκτάκτων αναγκών και βραχεία αποκατάσταση από καταστροφές, η οργάνωση και η εποπτεία του Συστήματος Εθελοντισμού Πολιτικής Προστασίας και η εκπροσώπηση της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και διεθνώς σε ζητήματα πολιτικής προστασίας.

Β.ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄:ΟΡΓΑΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ-ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ

1) Της Εθνικής Αρχής προΐσταται Διοικητής, ο οποίος είναι πρόσωπο εγνωσμένου κύρους, με επιχειρησιακή και διοικητική εμπειρία και επιστημονική επάρκεια. Επιλέγεται, στη βάση συγκεκριμένων προσόντων από ανεξάρτητη επιτροπή, η οποία συστήνεται με απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη και διορίζεται από τον ίδιο Υπουργό για πενταετή θητεία με δικαίωμα ανανέωσης για μία μόνο πενταετία.

2) Τον Διοικητή προβλέπεται να υποστηρίζουν Υποδιοικητής Συντονισμού και Υποδιοικητής Οργάνωσης, οι οποίοι επιλέγονται με βάση ανάλογα προσόντα, με τον Υποδιοικητή Συντονισμού να αναπληρώνει τον Διοικητή της Εθνικής Αρχής όταν αυτός απουσιάζει ή κωλύεται. Οι Υποδιοικητές διορίζονται, με απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, για θητεία τριών ετών με δυνατότητες ανανέωσης αυτής για μόνο μια φορά.

3) Η πρόβλεψη συγκεκριμένης θητείας για τον Διοικητή καθώς και για τους Υποδιοικητές της Εθνικής Αρχής, αποτελεί τον κανόνα στη διεθνή πρακτική και έρχεται να επιλύσει το χρόνιο πρόβλημα της ασυνέχειας της διοίκησης στον κρίσιμο τομέα της διαχείρισης εκτάκτων αναγκών.

Γ. ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ': ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Στο κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνονται τα θέματα κατάρτισης, έγκρισης, εκτέλεσης και τροποποίησης του προϋπολογισμού της Εθνικής Αρχής. Ειδικότερα:

1) Η Εθνική Αρχή έχει ίδιο προϋπολογισμό ως ειδικός φορέας του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη με πλήρη αυτοτέλεια και συντάσσει ξεχωριστό προϋπολογισμό, ως ειδικός φορέας του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη.

2) Οι απαιτούμενες πιστώσεις για τη λειτουργία της Αρχής εγγράφονται σε χωριστό ειδικό φορέα στον τακτικό προϋπολογισμό του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη.

3) Για την κατάρτιση και εκτέλεση του προϋπολογισμού δαπανών της Εθνικής Αρχής και των προβλέψεων του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος Δημοσιονομικής Σταθερότητας, καθώς και για όλα τα θέματα δημοσιονομικής διαχείρισης και δημοσίου λογιστικού, ισχύουν οι διατάξεις του ν. 4270/2014.

4) Η Εθνική Αρχή δύναται να πραγματοποιεί δαπάνες που εντάσσονται στο ΠΔΕ, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 4270/2014.

5) Η Αρχή διαχειρίζεται και ελέγχει τις οικονομικές υποθέσεις και λειτουργίες όλων των Υπηρεσιών που υπάγονται σε αυτή, σχεδιάζει, συντονίζει και εποπτεύει όλα τα θέματα που άπτονται της οικονομικής λειτουργίας της, στο πλαίσιο του ν. 4270/2014.

6) Σε ότι αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού, αυτή ανήκει αποκλειστικά στην Εθνική Αρχή, στο πλαίσιο της πλήρους αυτοτέλειάς της.

Δ. ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ': ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ

Για την εύρυθμη λειτουργία της Εθνικής Αρχής και την εκπλήρωση της αποστολής της προβλέπεται διάρθρωση στις εξής οργανικές μονάδες:

1) Γραφείο Διοικητή, Γραφείο Υποδιοικητή Συντονισμού και Γραφείο Υποδιοικητή Οργάνωσης: για την υποστήριξη του Διοικητή, του Υποδιοικητή Συντονισμού και του Υποδιοικητή Οργάνωσης στην εκτέλεση των καθηκόντων τους.

2) Αυτοτελές Τμήμα Στρατηγικού Σχεδιασμού με αρμοδιότητες που αφορούν:

α. Η κατάρτιση, από κοινού με τους λοιπούς συναρμόδιους φορείς, της Εθνικής Στρατηγικής για τη Μείωση του Κινδύνου Καταστροφών και της στρατηγικής για την προστασία των Υποδομών Ζωτικής Σημασίας, συμπεριλαμβανομένων των διασυνδέσεων και αλληλεξαρτήσεών τους, καθώς και πλαισίων («frameworks») για την οργάνωση και τυποποίηση τομέων δράσης της πολιτικής προστασίας και λοιπών στρατηγικών για την εκπλήρωση των στόχων του Εθνικού Συστήματος.

β. Η συμμετοχή σε εθνικές επιτροπές ομάδες εργασίας, συμβούλια και όργανα κατάρτισης εθνικών κατευθυντήριων γραμμών, για την ενίσχυση της ανθεκτικότητας και μείωση της τρωτότητας του δομημένου περιβάλλοντος σε φυσικές ή ανθρωπογενείς καταστροφές και διατυπώνει τις απόψεις και προτάσεις αναφορικά με σχετικές μελέτες.

γ. Η μελέτη των διεθνών εξελίξεων στην πολιτική προστασία και ο καθορισμός των βασικών ποσοτικών και ποιοτικών στόχων στους οποίους πρέπει να οδηγεί η δράση της Εθνικής Αρχής.

δ. Η παρακολούθηση της λειτουργίας ευρωπαϊκών και διεθνών επιτροπών σε θέματα αρμοδιότητά της και η συνεργασία με υπηρεσίες κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή τρίτες χώρες για τη μεταφορά τεχνογνωσίας καθώς και για την αξιοποίηση ειδικών ευρωπαϊκών και διεθνών πόρων.

3) Αυτοτελές Τμήμα Επιστημονικών Πληροφοριών Πολιτικής Προστασίας με αρμοδιότητες που αφορούν:

α. Η συνεργασία με επιστημονικούς φορείς και οργανισμούς, ερευνητικά και ακαδημαϊκά ιδρύματα της ημεδαπής ή της αλλοδαπής, με σκοπό την αξιοποίηση προϊόντων εφαρμοσμένης έρευνας και καινοτομίας για την υποστήριξη του Εθνικού Συστήματος.

β. Η συγκρότηση κοινών ομάδων εργασίας με ακαδημαϊκά και ερευνητικά ιδρύματα, με δημόσιους οργανισμούς, ερευνητικούς φορείς και στελέχη και εμπειρογνώμονες του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα που έχουν εμπειρία και γνώση σε θέματα διαχείρισης εκτάκτων αναγκών.

γ. Η καταγραφή επιχειρησιακών αναγκών του Εθνικού Συστήματος που δύνανται να ικανοποιηθούν μέσω της αξιοποίησης προϊόντων εφαρμοσμένης έρευνας και τεχνολογίας με σκοπό την ένταξή τους στο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Πολιτικής Προστασίας.

δ. Η ανάπτυξη συνεργασιών με φορείς του δημοσίου ή ιδιωτικού τομέα ή με επιστημονικά και ερευνητικά ιδρύματα, κέντρα και οργανισμούς, για την ωρίμανση και υποβολή προτάσεων σε θέματα Πολιτικής Προστασίας για χρηματοδότηση από εθνικούς, ευρωπαϊκούς ή άλλους πόρους.

ε. Η συμμετοχή, στο πλαίσιο στρατηγικών συνεργασιών, στα στάδια κατάρτισης, υποβολής και υλοποίησης προγραμμάτων και μελετών άλλων φορέων του εσωτερικού και εξωτερικού.

4) Αυτοτελές Τμήμα Νομικής Υποστήριξης που έχει ως αρμοδιότητα τη νομική υποστήριξη του διοικητικού και επιχειρησιακού έργου της Εθνικής Αρχής συνολικά.

5) Αυτοτελές Γραφείο Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων που είναι αρμόδιο για την αποδελτίωση του ελληνικού ημερήσιου και περιοδικού τύπου, σύνταξη δελτίων τύπου, προβολή του έργου της Εθνικής Αρχής και ενημέρωση του κοινού για τις δραστηριότητές της, μέσω του τύπου, των μέσων μαζικής ενημέρωσης, του διαδικτύου και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης.

6) Διεύθυνση Σχεδιασμού Αντιμετώπισης Εκτάκτων Αναγκών.

Η Διεύθυνση Σχεδιασμού Αντιμετώπισης Εκτάκτων Αναγκών χειρίζεται τα θέματα οργάνωσης και συντονισμού του σχεδιασμού πολιτικής προστασίας του Εθνικού Συστήματος για τους κινδύνους και απειλές του εθνικού καταλόγου του άρθρου 25, σχεδιασμού και υλοποίησης προγραμμάτων εκπαίδευσης σε ζητήματα αρμοδιότητά της σε συνεργασία με τη Διεύθυνση Εθελοντισμού, Εκπαίδευσης και Πόρων Πολιτικής Προστασίας, διενέργειας ασκήσεων πολιτικής προστασίας με συμμετοχή των εμπλεκόμενων φορέων, υποστήριξης των ΛΕ.Ε.Α. όλων των επιπέδων διοίκησης σε ζητήματα σχεδιασμού, οργάνωσης, λειτουργίας και αξιολόγησης καθώς και διατύπωσης εισηγήσεων προς τον Διοικητή της Εθνικής Αρχής για την κατανομή πιστώσεων και έκτακτων ενισχύσεων στους ΟΤΑ α' και β' βαθμού για δράσεις πολιτικής προστασίας

7) Διεύθυνση Αναπτυξιακού Σχεδιασμού, Διεθνών Σχέσεων και Επικοινωνίας.

Η Διεύθυνση Αναπτυξιακού Σχεδιασμού, Διεθνών Σχέσεων και Επικοινωνίας χειρίζεται τα θέματα κατάρτισης του μεσοπρόθεσμου και τριετούς Επιχειρησιακού Προγράμματος

Πολιτικής Προστασίας, καθώς και τα θέματα οργάνωσης, λειτουργίας, επικοινωνίας και διεθνών σχέσεων της Εθνικής Αρχής.

8) Διεύθυνση Εθελοντισμού, Εκπαίδευσης και Πόρων Πολιτικής Προστασίας.

Η Διεύθυνση Εθελοντισμού, Εκπαίδευσης και Πόρων Πολιτικής Προστασίας χειρίζεται τα θέματα οργάνωσης, αξιοποίησης, προώθησης και υποστήριξης της εθελοντικής δράσης και εποπτείας του Συστήματος Εθελοντισμού Πολιτικής Προστασίας, σχεδιασμού και υλοποίησης προγραμμάτων εκπαίδευσης στα αντικείμενα της πολιτικής προστασίας, τυποποίησης και παρακολούθησης των διαθέσιμων πόρων του Εθνικού Συστήματος, συντονισμού των δράσεων υποστήριξης των επικοινωνιών σε περιπτώσεις εκτάκτων αναγκών καθώς και συντονισμού των δράσεων παροχής υπηρεσιών διοικητικής μέριμνας σε πληγέντες από καταστροφές.

9) Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών.

Η Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών (Δ.Ο.Υ.) χειρίζεται τα θέματα διασφάλισης της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και εποπτείας των διαδικασιών που αφορούν στον προϋπολογισμό και τη λογιστική αποτύπωση των δραστηριοτήτων της Εθνικής Αρχής, μέριμνας για τη χρηματοδότησή της από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, μισθοδοσίας του προσωπικού της, εκτέλεσης του προγράμματος προμηθειών, καθώς και ελέγχου της εκκαθάρισης και εξόφλησης των δαπανών της.

10) Διεύθυνση Διοικητικών Υπηρεσιών και Υποστήριξης

Η Διεύθυνση Διοικητικών Υπηρεσιών και Υποστήριξης χειρίζεται τα θέματα υπηρεσιακής κατάστασης του πολιτικού προσωπικού που υπηρετεί με οποιαδήποτε σχέση εργασίας στην Εθνική Αρχή και το Ε.Σ.ΚΕ.Π.Π. και εφαρμογής της σχετικής νομοθεσίας, διοικητικής υποστήριξης των οργανικών μονάδων της Εθνικής Αρχής, ανάπτυξης συστημάτων Τεχνολογιών Πληροφορικής και Επικοινωνιών (Τ.Π.Ε), μέριμνας για την καλή λειτουργία, υποστήριξη και συντήρηση των κτιριακών εγκαταστάσεων, του εξοπλισμού, των τεχνικών υποδομών, του ηλεκτρονικού, μηχανολογικού και λοιπού εξοπλισμού και των δικτύων της Εθνικής Αρχής και του Ε.Σ.ΚΕ.Π.Π., τήρησης του γενικού πρωτοκόλλου εισερχόμενης και εξερχόμενης αλληλογραφίας καθώς και μέριμνας για την ασφάλεια των δεδομένων.

Ε. ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄: ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Στο κεφάλαιο αυτό περιγράφεται το Εθνικό Συντονιστικό Κέντρο Πολιτικής Προστασίας (Εθνικό Κέντρο), το οποίο αποτελεί το συντονιστικό-επιχειρησιακό όργανο πολιτικής προστασίας στο επίπεδο της Κεντρικής Διοίκησης και ειδικότερα η αποστολή του Κέντρου, η διοίκηση και η οργάνωσή του, οι αρμοδιότητες, τα επίπεδα ενεργοποίησής του και οι αρμοδιότητες των οργάνων του. Αναλυτικότερα:

1) Το Εθνικό Κέντρο αποτελεί Μονάδα της Εθνικής Αρχής, υπαγόμενη επιχειρησιακά στον Υποδιοικητή Συντονισμού της Εθνικής Αρχής, της οποίας προΐσταται Διοικητής. Το Εθνικό Κέντρο λειτουργεί σε εικοσιτετράωρη βάση ως κέντρο διοίκησης, ελέγχου, επικοινωνιών και συντονισμού για όλες τις δράσεις πολιτικής προστασίας επιπέδου Κεντρικής Διοίκησης. Το προσωπικό του Εθνικού Κέντρου θα είναι μικτό, αποτελούμενο από πολιτικό προσωπικό, στελέχη του Πυροσβεστικού Σώματος καθώς και συνδέσμους της Ελληνικής Αστυνομίας, του Λιμενικού Σώματος – Ελληνικής Ακτοφυλακής, του ΕΚΑΒ και των Ενόπλων Δυνάμεων.

2) Η φιλοσοφία οργάνωσης του Κέντρου είναι αντίστοιχη των Κέντρων Συντονισμού Πολιτικής Προστασίας επιπέδου περιφέρειας, περιφερειακής ενότητας και δήμου με τη διαφορά ότι διατηρεί τις βασικές του λειτουργίες ενεργοποιημένες σε εικοσιτετράωρη βάση, για σκοπούς επαγρύπνησης και διαχείρισης συμβάντων χαμηλής επικινδυνότητας και επιπλέον περιλαμβάνει λειτουργίες επιπέδου κεντρικής διοίκησης, που ενεργοποιούνται ανάλογα με τις ανάγκες όπως, εκτίμησης της κατάστασης, επιχειρήσεων, επιχειρησιακού σχεδιασμού, διαχείρισης πόρων και μέσων πολιτικής προστασίας, συγκέντρωσης δεδομένων προγνώσεων επικίνδυνων φαινομένων και εκτίμησης της εξέλιξής τους, ενημέρωσης και προειδοποίησης πληθυσμού, γεω-χωρικών πληροφοριών και θεματικής χαρτογραφίας κ.α.

3) Η βασική στελέχωση του Κέντρου ενισχύεται με προσωπικό από τις Διευθύνσεις και τα Τμήματα της Εθνικής Αρχής.

4) Το έργο του, υποστηρίζεται από μόνιμη και διαρκή Ειδική Ομάδα Εκτίμησης της κατάστασης, που συστήνεται με απόφαση του Διοικητή της Εθνικής Αρχής, η οποία συγκεντρώνει και επεξεργάζεται πληροφορίες από όλες τις διαθέσιμες πηγές για την εκτίμηση της κατάστασης σε περίπτωση εξελισσόμενων ή επικείμενων καταστροφών.

5) Σε περιπτώσεις σημαντικών καταστάσεων έκτακτης ανάγκης ή όταν υπάρχει βέβαιος κίνδυνος για την εκδήλωση καταστροφικών φαινομένων, η αντιμετώπιση των οποίων απαιτεί παροχή οργανωμένης υποστήριξης από το επίπεδο της Κεντρικής Διοίκησης, τη διοίκηση του Κέντρου αναλαμβάνει ο Διοικητής της Εθνικής Αρχής.

6) Στις αρμοδιότητες του Κέντρου περιλαμβάνονται κυρίως:

α. Η διαβίβαση πληροφοριών, εκτίμησης της κατάστασης στα Κέντρα Συντονισμού Πολιτικής Προστασίας επιπέδου Περιφέρειας και Δήμου και στην Εθνική Επιτροπή Εκτάκτων Αναγκών, καθώς και πληροφοριών σχετικών με τις ανάγκες υποστήριξης, μετά την εκδήλωση καταστροφικών φαινομένων τα οποία προκαλούν καταστάσεις έκτακτης ανάγκης ή όταν υφίσταται έγκαιρη προειδοποίηση για επικείμενη εκδήλωσή τους.

β. Η οργάνωση, ο σχεδιασμός, η ενεργοποίηση, ο συντονισμός και η παρακολούθηση της υλοποίησης των δράσεων επιπέδου Κεντρικής Διοίκησης για την παροχή υποστήριξης στους φορείς που έχουν την ευθύνη αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης και των συνεπειών τους.

γ. Η ενημέρωση και η προειδοποίηση του πληθυσμού και των εμπλεκόμενων φορέων στις δράσεις πολιτικής προστασίας, όταν υφίσταται έγκαιρη προειδοποίηση για επικείμενη εκδήλωση καταστροφικών φαινομένων και για την εξέλιξή τους καθώς και για τις δράσεις αντιμετώπισής του που είναι σε εξέλιξη και

δ. Η ενεργοποίηση της διαδικασίας συνδρομής του ευρωπαϊκού μηχανισμού πολιτικής προστασίας.

ΣΤ.ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ': ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Για την αποτελεσματική λειτουργία της πολιτικής προστασίας απαιτείται συστηματική συνεργασία με την επιστημονική-ερευνητική κοινότητα, η οποία να εκτείνεται από το επίπεδο της πολιτικής έως και το επίπεδο της επιχειρησιακής δράσης. Σχετικές πρωτοβουλίες έχουν ήδη αναληφθεί στο επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως είναι το Κέντρο Γνώσης για τη Διαχείριση των Κινδύνων Καταστροφών («Disaster Risk Management

Knowledge Centre») και το Κοινό Κέντρο Ερευνών («Joint Research Center») της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, που ιδρύθηκε με αρμοδιότητες στην έρευνα και στην καινοτομία και με σκοπό τη δημιουργία, διαχείριση και κατανόηση της γνώσης για την υποστήριξη των ευρωπαϊκών πολιτικών συμπεριλαμβανομένης της πολιτικής για τη διαχείριση του κινδύνου καταστροφών.

Το κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνει το σύνολο των προβλέψεων για την ανάπτυξη της συνεργασίας του Εθνικού Συστήματος με την επιστημονική - ερευνητική κοινότητα και ειδικότερα σκοπό της συνεργασίας, τη σύσταση μόνιμου και διαρκούς Επιστημονικού Συμβουλίου για την υποστήριξη του έργου του Διοικητή της Εθνικής Αρχής καθώς και τη διαδικασία αναγνώρισης επιστημονικών-ερευνητικών φορέων και κοινοπραξιών τους τους ως Κέντρων Ικανοτήτων Πολιτικής Προστασίας («competence centers») με σκοπό τη σύναψη σχετικών συμβάσεων και συμφωνιών εν γένει με την Εθνική Αρχή. Αναλυτικότερα:

1) Σκοπός της συνεργασίας, είναι η συμπερίληψη στις Γενικές Αρχές και την αποστολή του Εθνικού Συστήματος Πολιτικής Προστασίας της επιστημονικής γνώσης και των προϊόντων εφαρμοσμένης έρευνας και καινοτομίας σε όλες τις φάσεις του κύκλου διαχείρισης καταστροφών, όπως επίσης στην εκτίμηση του κινδύνου και της επικινδυνότητας.

2) Προβλέπεται η σύσταση Επιστημονικού Συμβουλίου Διαχείρισης Εκτάκτων Αναγκών, ως μόνιμο συμβουλευτικό όργανο του Διοικητή της Εθνικής Αρχής σε θέματα πρόβλεψης, πρόληψης και διαχείρισης σημαντικών κινδύνων, σύμφωνα με τα είδη κινδύνων και απειλών και στο οποίο θα συμμετέχουν αμισθί εκπρόσωποι ακαδημαϊκών και ερευνητικών Ιδρυμάτων, ερευνητικών κέντρων και οργανισμών, που κατέχουν και διαθέτουν γνώση και παρέχουν προϊόντα εφαρμοσμένης έρευνας και καινοτομίας.

3) Καθορίζεται η διαδικασία αναγνώρισης, ως Κέντρων Ικανότητας Πολιτικής Προστασίας, ερευνητικών κέντρων και ινστιτούτων, ακαδημαϊκών ιδρυμάτων και κοινοπραξιών αυτών, που κατέχουν και διαθέτουν γνώση και παρέχουν προϊόντα που προέρχονται από δραστηριότητες εφαρμοσμένης έρευνας και καινοτομίας, και τα οποία μπορούν να ενσωματωθούν στις δραστηριότητες του Εθνικού Συστήματος πολιτικής προστασίας.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Το μέρος αυτό περιλαμβάνει το σύνολο των προβλέψεων για την αναβάθμιση του θεσμού των Εθελοντών Πολιτικής Προστασίας και την ένταξή τους στο Εθνικό Σύστημα. Ειδικότερα:

1) Επεκτείνεται το Σύστημα Εθελοντισμού Πολιτικής Προστασίας με σκοπό να συμπεριληφθεί η συνεργασία με μη κυβερνητικές οργανώσεις και φορείς της κοινωνίας των πολιτών, ιδιωτικού δικαίου και μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, στη βάση σύναψης μνημονίων συνεργασίας με την Εθνική Αρχή.

2) Για την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος δεν συμπεριλαμβάνεται πλέον η κατηγορία των ειδικευμένων εθελοντών πολιτικής προστασίας, καθώς μετά από πολυετή εφαρμογή δεν απέδωσε τα αναμενόμενα οφέλη και η συνεργασία της διοίκησης με μεμονωμένα άτομα αποδείχθηκε αναποτελεσματική και δυσχερής.

3) Το σχέδιο νόμου προσαρμόζει, τυποποιεί και αντιστοιχίζει την εθελοντική δράση στις προβλεπόμενες λειτουργίες Έκτακτης Ανάγκης του Εθνικού Συστήματος, ενώ παράλληλα συμπεριλαμβάνεται νέο πεδίο εθελοντικής δραστηριότητας και συγκεκριμένα αυτό της ψυχολογικής υποστήριξης.

4) Απλοποιούνται οι διαδικασίες για την εισαγωγή των εθελοντών στο Σύστημα Εθελοντισμού, με αναθεώρηση των σχετικών κριτηρίων. Κύριο στοιχείο της απλοποιημένης διαδικασίας, αποτελεί η δυνατότητα εισαγωγής στο Σύστημα Εθελοντισμού με αποδεικτικά πιστοποιημένης εκπαίδευσης, που οι εθελοντές έχουν ήδη λάβει από αρμόδιους φορείς, ανάλογα με την κατηγορία της δράσης τους.

5) Όσον αφορά την ευχερέστερη και αποδοτικότερη παροχή πιστοποιημένης εκπαίδευσης στους εθελοντές από την πολιτεία, εισάγεται ρύθμιση βάσει της οποίας θα παρέχεται πιστοποιημένη εκπαίδευση από τους καθ' ύλην αρμόδιους κρατικούς και ιδιωτικούς φορείς, καθώς και από Α.Ε.Ι. ή Τ.Ε.Ι., που έχουν τη δυνατότητα να παρέχουν εκπαίδευση στο αντικείμενο της Πολιτικής Προστασίας, η οποία θα βασίζεται σε μνημόνια συνεργασίας με την Εθνική Αρχή.

6) Επιλύονται θέματα συντονισμού της ανταπόκρισης των εθελοντών με την ένταξή τους, ανάλογα με το αντικείμενο και τη εμπέδεια δράσης τους, σε λειτουργίες Έκτακτης Ανάγκης επιπέδου Κεντρικής Διοίκησης, Περιφέρειας, Περιφερειακής Ενότητας και Δήμου.

7) Για την απρόσκοπτη λειτουργία του Συστήματος Εθελοντισμού Πολιτικής Προστασίας και την αξιοποίηση των εθελοντών σε επιχειρησιακά καθήκοντα επιλύονται χρόνια προβλήματα και ρυθμίζονται θέματα οδήγησης πυροσβεστικών οχημάτων και κρατικών αυτοκινήτων. Με βάση τις ρυθμίσεις αυτές, οι εθελοντές θα μπορούν πλέον να λαμβάνουν άδεια οδηγού-χειριστή πυροσβεστικών οχημάτων-μηχανημάτων και εν συνεχεία να οδηγούν οχήματα του Δημοσίου και παρέχεται επίσης η δυνατότητα οδήγησης κρατικών αυτοκινήτων καθ' όλη τη διάρκεια του έτους και όχι μόνο κατά τη διάρκεια της αντιπυρικής περιόδου, όπως ισχύει σήμερα.

8) Τέλος, εισάγονται ρυθμίσεις που παρέχουν τη δυνατότητα οικονομικής ενίσχυσης των οργανώσεων εθελοντικής δράσης, για την ενίσχυση των δυνατοτήτων τους σε εξοπλισμό, μέσα και εφόδια καθώς και για την υλοποίηση δράσεων πολιτικής προστασίας, στη βάση σχετικών προτάσεων που υποβάλλονται προς αξιολόγηση στην Εθνική Αρχή.

Αθήνα,/4/2019

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

**Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ**

Αλέξανδρος Χαρίτσης

Ιωάννης Δραγασάκης

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ,
ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ**

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ

Νικόλαος Παππάς

Ευάγγελος Αποστολάκης

ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

**ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

Κωνσταντίνος Γαβρόγλου

Ευτυχία Αχτσιόγλου

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΟΛΙΤΗ

Γεώργιος Κατρούγκαλος

Όλγα Γεροβασίλη

**ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ**

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Μιχαήλ Καλογήρου

Ευκλείδης Τσακαλώτος

ΥΓΕΙΑΣ

Ανδρέας Ξανθός

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

Μαρία - Ελίζα Ξενογιαννακοπούλου

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Μυρσίνη Ζορμπά

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Γεώργιος Σταθάκης

ΥΠΟΔΟΜΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Χρήστος Σπίρτζης

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Δημήτριος Βίτσας

ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Φώτιος - Φανούριος Κουβέλης

ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Σταύρος Αραχωβίτης

ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Έλενα Κουντουρά

ΟΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΕΣ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

ΑΜΥΝΑΣ

Αστέριος Πιτσιόρλας

Παναγιώτης Ρήγας

ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

**ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ**

Κώστας Φωτάκης

Θεανώ Φωτίου

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

**ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ**

Αθανασία Αναγνωστοπούλου

Δημήτρης Παπαγγελόπουλος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΥΓΕΙΑΣ

Γεώργιος Χουλιαράκης

Πάυλος Πολάκης

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Σωκράτης Φάμελλος

Νεκτάριος Σαντορινιός